

JOSEP ROVIROSA OLIVÉ, secretari general de la Fundació Consell de la Informació de Catalunya,

CERTIFICA: Que en relació a l'expedient núm. 19/2021 els membres del Consell de la Informació de Catalunya van adoptar, per unanimitat, menys un vot particular, i en reunió virtual de data 29 de juny de 2022, el següent acord, segons la documentació de l'expedient:

Expedient núm. 19/2021

ASSUMPTE: (reapertura expedient 19.2020): Escrit de queixa de M.M. contra el diari ARA per considerar que en vàries informacions s'han vulnerat els criteris 1, 2, 3, 9 i 10 del Codi Deontològic al parlar sobre el reclamant i provocar-li lesió a la seva integritat i dignitat. Proposta en base a les al·legacions presentades pel diari ARA i nova rèplica del reclamant.

ANTECEDENTS O FETS

Un cop resolt l'expedient 19/2020 i comunicat l'acord al mitjà afectat, el diari Ara, la seva direcció manifesta que no havia tingut coneixement de la petició d'al·legacions del CIC i que, amb la voluntat d'aportar la seva versió dels fets, sol·licita la reobertura del procediment. Aquest Consell, malgrat tenir constància de que en dues ocasions s'havia dirigit al mitjà amb la petició formal d'al·legacions, i considerant que la funció d'autoregulació de la professió periodística és la seva principal raó de ser, accedeix de forma excepcional a la reobertura de l'expedient atenent la voluntat clarificadora del diari.

AL·LEGACIONS

En no mostrar-se d'acord amb la resolució emesa pel CIC, la directora de l'Ara, la senyora Esther Vera, presenta al·legacions contra la queixa formulada per l'afectat de les informacions, els senyor M. M., i, alhora, contra els acords manifestats en la resolució referida. Les al·legacions consten de tres apartats:

1. La presumpció d'innocència als articles objecte de la queixa i les contradiccions en l'exposició dels fets.

La presumpció d'innocència s'ha respectat escrupolosament en tots els articles, ja que sempre s'ha citat la persona investigada utilitzant els termes presumpte, presumptament, possible cas... La senyora Vera fa notar que fins i tot en els titulars s'ha utilitzat els termes *presumpte assetjador*, "cosa que no sempre és habitual en els mitjans de comunicació", i justifica el compliment d'aquest precepte el diari, en els tres articles motiu de la queixa.

En aquest apartat, es fa també una al·legació sobre les fonts consultades i la necessitat de preservar-ne la identitat. La directora del diari assegura que "es va parlar amb un mínim de 10 persones, bona part d'elles de la delegació (de la Generalitat a Suïssa) i totes elles relacionades directament amb el cas".

2. La relació dels periodistes del diari amb el Sr. M..

L'escrit d'al·legacions dedica quatre pàgines a documentar els contactes del diari amb el sr. M.. Entre d'altres detalls, explica "la llarga conversa que va mantenir el mes de

Juliol amb un dels periodistes que signa l'article" i la trucada de la directora "abans de la publicació perquè tingués l'oportunitat de donar la seva versió última".

Pel que fa al possible desconeixement que el Sr. M. pugui tenir de l'expedient que se li havia obert, l'Ara assegura que des del diari "se li va plantejar obertament que hi havia una investigació sobre ell a Funció Pública" i prova d'això és que "ell mateix lamenta que fins ara el departament no li hagi demanat la seva versió".

3. La violació del secret del sumari.

La tercera part de l'escrit no està referida a la queixa pròpiament dita sinó a la resolució del CIC, que creu que es va vulnerar el secret de sumari perquè es tractava d'una investigació que Funció Pública marca com a secreta fins que no es dilucidi si hi ha indicis dels fets. L'escrit aporta documentació sobre sentències en les que el dret a la informació preval sobre el secret de sumari, explica que el fonament del secret de sumari és no entorpir la instrucció però en cap cas coartar el dret a la informació i conclou exposant que "en definitiva, el dret a la informació és compatible amb el secret de sumari si es compleixen els requisits de veracitat i verificació de las informacions i no s'interfereix en la tasca dels magistrats".

RESPOSTA DE L'AUTOR DE LA QUEIXA A LES AL·LEGACIONS DEL DIARI ARA

Atès que el diari aporta les seves al·legacions després de la primera resolució del CIC i per tal que l'autor de la queixa pugui donar la seva visió, se li ofereix la possibilitat de resposta. El sr. M., després de manifestar la seva sorpresa per la reobertura de l'expedient, presenta un escrit basat en els següents tres punts:

1. Resposta amb voluntat aclaridora a un conjunt d'informacions errònies o parcials aportades en els al·legacions de l'Ara.

L'escrit dedica vuit pàgines a desmentir una per una les al·legacions fetes pel diari respecte a les fonts usades pels periodistes en l'elaboració de la informació i a qüestionar les comunicacions que el periodista Albert Llimós i la directora Esther Vera van establir amb ell per donar-li l'oportunitat d'explicar la seva versió dels fets.

2. Referència documental.

En el següent punt l'escrit fa referència a la Resolució de Funció Pública que va determinar la inexistència de cap indicati d'assetjament laboral ni d'abús de poder, categoria inferior a la d'assetjament, per part de l'autor de la queixa.

3. Informe del professor R. B. G.

Adjunt a l'escrit de resposta, un document signat pel catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat Complutense de Madrid R. B.G., analitza acadèmicament el tractament de la presumpció d'innocència, el tractament de dades confidencials respecte el dret de la informació i les conseqüències legals de la violació del secret de sumari.

PONÈNCIA

Mentre que en l'apreciació de l'Ara les informacions sobre el cas analitzat no contravenen cap dels criteris del Codi Deontològic, per l'autor de la queixa vulneren els Criteris 1, 2, 9 i 10.

La presumpció d'innocència, prevista en el Criteri 10 del Codi, és el primer punt en les al·legacions del diari,

10. Salvaguardar la presumpció d'innocència. Tota persona acusada o imputada d'un delictes té dret a la presumpció d'innocència en les informacions i opinions relatives a indagacions, causes o procediments penals. El respecte i la protecció d'aquest dret són vigents des de l'inici de les actuacions policials fins que es provi la culpabilitat en un procés que gaudeixi de les garanties necessàries. Els periodistes evitaran els prejudicis, així com sotmetre els implicats a judicis paral·lels.

El diari justifica el respecte a la presumpció d'innocència en el fet de que en tot moment es fa servir els termes presumpte, possible o similars i que en cap cas no es desprèn "cap expressió ni context que menystingui aquesta presumpció". Remarca que en el primer dels tres articles (1 de setembre de 2020) fins i tot el titular conté la paraula presumpte, cosa que "no sempre és habitual en els mitjans de comunicació".

El segon article motiu de la queixa (2 de novembre de 2020) és un reportatge titulat "*L'assetjament també aflora en la política*", en el qual tres expertes analitzen els protocols i la gestió que es fa d'aquets casos d'abús de poder. Entre els exemples d'assetjament, el reporter hi posa "*la investigació per assetjament laboral a l'exdelegat del Govern a Suïssa M. M.*". En les al·legacions, la directora de l'Ara diu que a "l'article no es dona informació que no sigui certa" i que "la referència no és gratuïta ni descontextualitzada i ni molt menys malintencionada, ni confon ni distorsiona".

L'últim dels tres articles (19 de novembre de 2020) informava de que la investigació duta a terme per la direcció general de Funció Pública havia exclòs l'abús de poder, sota el títol "*Funció Pública descarta l'assetjament de l'exdelegat a Suïssa*". I en aquest cas, segons les al·legacions, el propi titular "dissipa qualsevol dubte, doncs si es descarta l'assetjament ja no cap cap consideració sobre la presumpció d'innocència, que esdevé una obvietat".

Analitzats els tres articles i tota la documentació aportada per ambdues parts, entenem que en el primer dels tres articles, l'ús de les expressions "presumptes", "possibles" i similars, habituals en aquests casos, donen al lector la informació necessària per entendre que hi ha una investigació en curs i que els fets no es poden donar per provats. És cert que una informació com aquesta desacredita al subjecte de la informació, però en tractar-se d'un càrrec públic, entenem que el dret a la informació preval sobre qualsevol altre consideració. Sempre, insistim, que quedi ben clar que es tracta d'una investigació i no d'uns fets provats.

Creiem que en el segon article la situació és diferent. Aquí no es tractava d'informar sobre la investigació que es duia a terme per esclarir el possible assetjament, sinó que el possible assetjament laboral es va citar com a exemple en el reportatge titulat "*L'assetjament també aflora en la política*". El reportatge es basava tant en casos d'assetjament sexual com d'assetjament laboral. I per més que la fórmula emprada pel diari per referir-se al cas fos "la investigació per assetjament laboral a l'exdelegat del Govern a Suïssa..." no quedava gens clar pel lector corrent si la investigació havia conclòs i, per tant, si aquest assetjament era o no un fet provat. Creiem que aquí, l'informe acadèmic aportat per l'autor de la queixa té raó quan diu que la cita "no està justificada per l'interès de la notícia en la mesura que la identificació no afegia cap dada rellevant i suposava augmentar el dany causat".

Per últim, la tercera informació objecte d'aquesta ponència informava de que no hi havia hagut cas ja que com aclaria el titular "*Funció Pública descarta l'assetjament de l'exdelegat a Suïssa*". Sorpren que després de donar la notícia, al segon paràgraf de la informació el periodista escriu que "el cas el va destapar l'ARA el passat mes d'agost, quan quatre treballadores que havien coincidit amb M. a Ginebra van queixar-se de l'actitud..." Si el titular dissipa qualsevol dubte, com explica la directora en les seves al·legacions, perquè a la informació s'insisteix en que hi va haver cas? A què es

refereix el diari quan parla del cas? A l'assetjament que Funció Pública ha refusat? A l'obertura de la investigació de la que el diària havia informat? Certament, el titular deixava clar que Funció Pública havia descartat l'assetjament, però, al cos de la informació s'explicaven els fets sota l'òptica de les denunciants i deixant una ombra de dubte sobre allò que la resolució descartava. Entenem que, en aquest sentit, l'informe citat anteriorment té raó quan diu que la imatge de culpabilitat del Sr. M. "es transmetia fins i tot en l'últim dels articles en el qual es feia palesa la cancel·lació de l'expedient informatiu malgrat que es destacaven els dubtes i es continuava traslladant la idea de la seva culpabilitat".

Segons la queixa les informacions objecte d'aquesta resolució haurien vulnerat també el Criteri 9è que insta a respectar el dret a la privacitat.

09. Respectar el dret a la privacitat .Les persones han de ser tractades amb respecte i dignitat, particularment les més vulnerables. Cal evitar les intromissions innecessàries i les especulacions gratuïtes sobre els seus sentiments i circumstàncies. Danyar de forma injustificada la dignitat dels individus de paraula o amb imatges, fins i tot més enllà de la seva mort, contravé l'ètica periodística.

L'informe del professor R.B. exposa el següent: "No hi cap dubte de que la vida privada del Sr. M. es va veure afectada pels articles discutits". En primer lloc, diu, "per la reducció de la seva reputació (afectació a la presumpció d'innocència, imputació de fets inexactes, etc.)" i en segon lloc, conclou, "per la plena identificació personal i gràfica" en els articles citats.

El primer supòsit, la presumpció d'innocència, ja està tractat en l'anàlisi del compliment del Criteri 10è. I pel que fa al segon, la identificació personal i gràfica del sr. M. a les informacions publicades, creiem que no atempta contra la seva vida privada, ja que en tractar-se d'una persona amb responsabilitat pública era plenament identificable si només s'hagués citat pel seu càrrec de Delegat de la Generalitat a Suïssa. I pel que fa a la identificació gràfica, entenem que la publicació de les fotografies d'arxiu de l'investigat podien ser prescindibles, en tant que servien només per il·lustrar la notícia sense aportar cap informació rellevant. Però, insistim, en que atesa la condició de càrrec públic la imatge de l'afectat era coneguda i identificable, que en cap cas, la fotografia publicada tenia cap caràcter degradants per a la persona i que en tractar-se d'una persona pública preval el dret a la informació.

Sí que queda danyada la dignitat del Sr.M. en el l'article publicat el 19 de novembre sota el títol "*Funció Pública descarta l'assetjament de l'exdelegat a Suïssa*" ja que, com hem dit abans, transmet una sensació de culpa o de que l'exculpació s'ha fet deixant ombres no resoltes, més enllà de que el titular digui el contrari.

Pel que fa a la possible vulneració del Criteri 2n., tant les al·legacions del diari com els escrits presentats pel sr. M. dediquen força espai a demostrar o contradir l'oportunitat de resposta prèvia a la publicació que exigeix aquest punt del Codi Deontològic:

02. Evitar perjudicis per informacions sense prou fonament. No s'han d'usar expressions injurioses ni difondre dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques o privades.

El periodista s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta.

Atenent a les al·legacions i a la seva rèplica es fa difícil saber en quins termes es va contactar des del diari amb el Sr. M., ja que les versions són força dispars. Sí que hi ha coincidència, no obstant, en que el periodista Albert Llimós, un dels tres que signen el primer article, va contactar amb l'afectat al juliol i que un dia abans de la publicació el va trucar la directora de l'*Ara*, Esther Vera. Evidentment, aquest Consell no té accés al contingut de les converses però sí que ha pogut examinar el text dels diàlegs fets a través de WhatsApp, lliurats pel diari conjuntament amb les al·legacions. En el primer, el 16 de juliol Albert Llimós envia aquest missatge al sr. M.: *"Aquí em té, Albert Llimós. Diari Ara"*. Segons que al·lega el diari, aquest WhatsApp es va enviar després d'una llarga conversa "perquè el sr. M. tingués el contacte de periodista per poder fer qualsevol aportació que considerés necessària". Posteriorment, un dia abans de la publicació, la directora també es va posar en contacte amb l'afectat: "Bona tard, demà el diari publica que Funció Pública investiga un presumpte cas d'assetjament laboral. M'han dit els periodistes que ha parlat amb tu. Si tens alguna cosa a afegir, aquí estem". El mateix dia, al cap d'unes hores, directora i afectat van mantenir una conversa telefònica, tensa el algun moment segons confirmen ambdues parts. El sr. M. -segons ell mateix- hauria demanat ajornar la publicació per poder-se defensar i rebatre els fets i acusacions que la informació faria públics. Aquesta petició estava fonamentada en que en "la conversa telefònica amb la senyora Vera es va evidenciar un malentès i és que la mateixa va començar amb el pressupòsit per part d'ella que el Sr. Llimós o un altre periodista m'havia contactat recentment per contrastar informacions, quelcom que no es corresponia amb la realitat". Aquesta interpretació contrasta amb la de la directora que, segons afirma en l'escrit d'al·legacions, el periodista Llimós havia parlat i preguntat al Sr. M. els detalls "sobre tot el que havia passat a la delegació, el tracte amb les treballadores, les queixes que hi havia hagut pel seu comportament, la gent que havia marxat per la relació amb ell. En definitiva, sobre tots els aspectes que després apareixien a l'article (d'1 de setembre) i sobre els quals ell va poder donar la seva versió".

Segons que explica ell mateix, el Sr. M., després de la conversa amb la directora de l'*Ara*, va demanar endarrerir "uns dies o unes hores" la publicació de la informació, per tal que "se'm traslladessin o consultessin de manera detallada el 'fets' o 'acusacions' que ells volien fer públics per tal que les pogués rebatre". Però en no aconseguir parar la publicació, a l'afectat li va "quedar clar" que la trucada de la directora només pretenia demostrar "un contacte amb mi, ni que fos quan l'article estava ja tancat i llest per publicar, per poder aparentar des de l'*Ara* el fet d'haver complert formalment un suposat dret de rèplica per part meva".

Aquest Consell no pot certificar en quin grau de claredat i transparència el periodistes de l'*Ara* van parlar amb l'afectat sobre la informació que estaven treballant. Però el missatge de WhatsApp que Albert Llimós havia enviat al sr. M. un mes i mig abans del primer article, certifica que hi havia hagut, si més no, una conversa prèvia. I en el mateix sentit cal entendre la trucada final de la directora, tot i les diferències en la seva interpretació. Les versions són tant dispars que casi requeririen un acarament entre les dues parts, cosa que no està a l'abast d'aquest Consell. Però, en tot cas, no sembla que es pugui assegurar amb certesa que el diari hagués actuat vulnerant el que diu en el seu segon paràgraf el Criteri segon del Codi Deontològic.

Finalment, la queixa creu també vulnerat el Criteri 1r. que insta a informar de manera acurada i precisa i a no barrejar informació i opinió.

01. Informar de manera acurada i precisa

El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, conseqüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la

màxima fidelitat possible. Els mitjans han d'observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions, difondre únicament informacions contrastades amb diligència, i evitar la difusió de conjectures i rumors com si es tractés de fets.

Tant a la queixa inicial com en l'escrit de rèplica a les al·legacions de l'Ara, el Sr. M. fa una sèrie de puntualitzacions sobre les fonts consultades pel diari i les que hauria pogut entrevistar i no ho va fer. Dels dos escrits es dedueix que els periodistes no haurien fet les indagacions necessàries i haurien estat imparcials en la selecció de les fonts, "perquè com ja vaig indicar en la meua queixa del 16 de desembre de 2020 - escriu- un del *quids* de la qüestió és aquest, la manca de cura o la parcialitat per part de l'Ara en la suposada 'investigació'".

La directora del diari sosté que "per protegir les fonts no revelarem ni els seus noms ni quantes van ser les treballadores que van parlar amb l'Ara sobre el senyor M., a fi i efecte de preservar la seva identificació i evitar eventuais represàlies contra elles, però totes les 'versions' que diu el senyor M. són extretes de fonts directes, per les persones que van explicar les situacions que van viure. I per construir l'article es va parlar amb un mínim de 10 persones, bona part d'elles de la delegació i totes relacionades directament amb el cas".

En tot cas la discussió sobre les fonts ens portaria al Criteri 5è del Codi que estableix que "les fonts s'ha de citar perquè la informació sigui creïble", però preveu l'excepció introduïda per la directora en el sentit de que "els periodistes tenen l'obligació moral de protegir-les invocant el secret professional quan sigui necessari".

El moll de l'os o el fet noticable de la primera de les tres informacions és que Funció Pública obre una investigació per possible assetjament laboral, fet que el diari coneix i que intenta contrastar i ampliar amb fonts que protegeix. És possible que alguna dada no sigui precisa, ja que com al·lega el diari "la informació que vam recaptar es basava en les versions dels fets que ens donaven les fonts que sovint i com és habitual feien ús de la seva memòria". Però entenem que la selecció de les fonts és potestat del diari i que la voluntat exclusiva de les seves afirmacions és contrastar i ampliar el fet cert de la investigació oberta per la Direcció General de Funció Pública.

No podem dir el mateix, en canvi, de la peça publicada el 19 de novembre en la qual s'informa de que Funció Pública descarta l'assetjament. Com ja hem dit a l'analitzar la presumpció d'innocència, aquesta informació, malgrat la claredat del titular, traspua una sensació de culpabilitat del Sr. M. ja que posa l'èmfasi en allò que la comissió no ha pogut provar o en les reaccions de desaprovació de "les treballadores que van ser a Ginebra però que no van denunciar M.". Creiem que la informació és imprecisa o parcial, ja que com diu el propi interessat en la queixa "no deixa de ser sorprenent el fet que el periodista decideixi fer una selecció tant esbiaixada de fragments marginals de la resolució, i en canvi no faci referència a moltes afirmacions de la mateixa que sí que tenen un manifest interès periodístic".

Queda per últim la qüestió de si és ètic o no informar sobre una investigació administrativa que està sota secret. En preveure els mètodes d'obtenció de la informació, el Codi Deontològic diu que cal "utilitzar mètodes lícits i dignes" i que "és inadmissible la interceptació i la difusió no consentida de material privat procedent de la telefonia mòbil, la missatgeria electrònica i altres suports de comunicació" (Criteri 4). En el cas que ens ocupa, el diari no explica com li ha arribat la notícia, però hem de suposar que, com és habitual en aquests casos, ha tingut una filtració de la pròpia Administració. El professor B. escriu que "el mitjà sabia que (la informació) procedia de la ruptura de l'obligació de confidencialitat que regeix aquest tema. Ningú no prejutja que els periodistes trenquessin cap norma per obtenir-la, però sí que es pot afirmar

que eren conscients de que qui filtrava la informació estava trencant en seu deure de confidencialitat”. I tot i que fa referència a la doctrina del Tribunal Europeu de Drets Humans, segons la qual “la manera en que una persona obté la informació considerada confidencial o secreta pot tenir rellevància” per a la ponderació dels fets, cita també la STC 13/1985 en la qual el Tribunal Constitucional espanyol afirma que “el secret d’una investigació judicial no impedeix la informació sobre els fets objecte d’investigació.”

En el mateix sentit, la directora de l’Ara al·lega que “la finalitat última del periodista no és violar el secret del sumari, sinó facilitar als seus lector informació que tingui interès general” i sosté que “el secret del sumari no té com a finalitat la protecció de l’afectat, sinó garantir una instrucció o investigació adequada”.

De conformitat amb la ponència, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent

ACORD:

El CIC considera que:

-les informacions publicades al diari Ara el dia 2 de novembre de 2020 titulada “*L’assetjament també aflora en la política*”, i el dia 19 de novembre de 2020 titulada “*Funció Pública descarta l’assetjament de l’exdelegat a Suïssa*” vulneren el criteri 10 del Codi Deontològic al no preservar la presumpció d’innocència.

-La informació titulada “*Funció Pública descarta l’assetjament de l’exdelegat a Suïssa*” vulnera, a més, el Criteri 1 del Codi Deontològic per informar de manera esbiaixada i poc precisa i el Criteri 9 per danys a la dignitat de l’afectat.

- La informació publicada el dia 1 de setembre de 2020 sota el títol “*Funció Pública investiga l’exdelegat a Suïssa per presumpte assetjament laboral*” no vulnera cap dels criteris del Codi Deontològic.

I per que així consti s’estén la present certificació, amb el vistiplau del president, a Barcelona en data 29 de juny de 2022. Certifico.

Vistiplau
Josep Carles Rius
President

Josep Rovirosa
Secretari General

ADDENDA

Vot particular

Després de la lectura atenta dels textos *Funció Pública investiga l’Exdelegat a Suïssa per presumpte assetjament laboral (Ara, 1-09-2020)*; *L’assetjament també aflora a la política (Ara, 2-11-2020)* i *Funció Pública descarta l’assetjament del delegat a Suïssa (Ara, 19-11-2020)* que provoquen la reclamació del Sr. M.M. segons el qual el diari

vulnera els Articles 1, 2, 3, 9 i 10 del Codi Deontològic; llegides igualment les al·legacions del demandant i també les al·legacions fetes per la direcció del *Diari Ara*, emeto aquest vot particular discrepant amb la ponència.

1. El primer Text *Funció Pública investiga l'exdelegat a Suïssa per presumpte assetjament laboral* en tot moment es diu que es una investigació en curs, i es parla de "presumpte", començant pel titular; en el propi sot títol del text ja s'esmenta que "M.M. "nega les acusacions". Només començar el primer paràgraf es diu que la investigació és "*per un possible cas d'assetjament laboral*", (línia 4). Més endavant, en el tercer paràgraf es torna a dir que "Fonts de l'entorn de Torra asseguren que en cap cas se li van traslladar sospites d'un *presumpte assetjament laboral*", i línies més avall es parla que "d'altres fonts del departament defensen també que ERC mai els va dir clarament que hi hagués un *cas d'assetjament laboral*". En cap cas es dona per provat que hi hagi "assetjament laboral", i el diari es curós en mencionar sempre que es tracta d'una investigació en curs i no de fets provats. Com així s'indica cap al final del text, on es diu que "el cas està encara en fase d'instrucció". Per tant, no hi ha cap indici que el diari consideri que el Sr. M.M. sigui culpable.

Pel que fa a les fonts, el text anomena diverses "fonts" la majoria sense identificar, la qual cosa és una pràctica periodística habitual per protegir les persones que denunciïn i demanen l'anonimat per por a represàlies: Es parla de "fonts del Departament"; "fonts de l'entorn de Torra"; "altres fonts del Departament" "aquestes mateixes fonts". Després es posen cites directes atribuïdes a les diferents treballadores amb les que suposadament el diari va parlar, i que en les al·legacions la direcció del diari *Ara* diu que van ser més de 10. Introduir fonts anònimes és una pràctica periodística no desitjable però habitual, perquè es vol no perjudicar les persones que s'atreveixen a denunciar uns fets que els podrien afectar negativament. També es fan servir fonts anònimes quan les persones accepten parlar a condició que es mantingui l'anonimat. Aquesta pràctica a la política és molt freqüent com veiem en aquest text quan s'al·ludeix a "Fonts del Departament" "fonts de l'entorn de Torra", etc.

Més enllà que hi haguessin 4 o 6 treballadores i un becari (com al·lega el Sr. M.M.) no hi ha inexactitud en la informació, tota vegada que una notícia no pot recollir tots els matisos que segurament es poden incorporar, com tampoc es pot demanar al diari que tinguis coneixement exacte de la plantilla de treballadores i les seves situacions. Si la informació hagués de distingir entre treballadores o becaris possiblement no es podria donar per acabada mai. I a més, si el diari parla de 4 treballadores és perquè són aquestes algunes amb les quals possiblement van parlar, independentment que hi hagués més. Per tant, no es pot parlar d'inexactitud en la notícia.

També es recull la veu del Sr. M.M. que dona la seva versió al final del text i en el qual no recau cap indici de culpabilitat. Es diu que el cas "està en fase d'instrucció que continuarà al setembre", d'aquí no es deriva cap indici de culpabilitat. Per les al·legacions tant del diari com del demandant queda patent que van tenir diverses converses sobre el tema, per tant no es pot dir que el diari no hagi comptat amb la versió de l'afectat.

Pel que fa a la fotografia que acompanya al text, el Sr. M.M. és un personatge públic que està sotmès a una investigació oficial, i per tant no incorre tampoc en manca de presumpció d'innocència. El dret a la informació preval sobre el dret a la pròpia imatge.

2. El text “*L’assetjament també aflora en la política*” és general sobre l’assetjament i parlen 3 expertes. En tot el text no es parla pràcticament del Sr. M.M. Sí es cita, entre d’altres casos, “la investigació per assetjament laboral a l’exdelegat del Govern a Suïssa M. M.” per contextualitzar i perquè s’està abordant aquest tema en termes generals, i aquest és un cas, entre d’altres. Però és una referència de passada a la investigació en marxa que no implica culpabilitat o manca d’ella. El text no torna a parlar del Sr.M.M. en cap moment, per la qual cosa no es pot dir que es vulneri cap dels punts del Codi Deontològic.

3. Pel que fa al tercer text: “*Funció pública descarta l’assetjament del delegat a Suïssa*” que porta com a sot títol “M. va ser denunciat al març per una treballadora” és una peça que afavoreix al denunciant i així s’expressa des de el titular i fins i tot en un destacat on es parla de la Resolució que diu “L’informe no veu un dany persistent i sistemàtic de l’exdelegat a la denunciant”.

El text al·ludeix a que Funció Pública constata, i els informes ho diuen, que hi havia malestar. Això ho diu l’informe on es descarta l’assetjament, i així ho transcriu la notícia. Però no es desprèn un prejudici de la persona, més enllà del que es deriva d’informar d’un fet on s’ha vist immers. En tot moment la informació està referida al que diu l’informe exculpatori, que es fa públic després analitzar tota la documentació, que conclou “que no ha vist indicis suficients d’assetjament”, per la qual cosa la innocència del demandant queda salvaguardada. El que sí fa el diari és recollir “el malestar que aquesta decisió ha causat entre les treballadores que van ser a Ginebra”, però això es fer-se ressò d’un descontentament que el periodista tampoc pot eludir sense faltat a la veritat.

Quan es diu: “El cas el va destapar l’ARA el passat més d’agost” (segon paràgraf) tampoc implica inexactitud, doncs efectivament, uns fets que passen i s’investiguen es converteixen en “un cas”, i periodísticament els “casos es destapen”. D’aquí no es desprèn cap culpabilitat o manca d’ella cap al Sr. M.M. i només es fa referència als antecedents de quan aquesta investigació va sortir a la llum. “Un cop arxivat *el cas*”- es diu al final del text- “es descarta un expedient sancionador”, que és la manera en què es tanquen els “casos” en què no es demostra culpabilitat.